

Agga Niclasen

meining@meyl.fo

So lýsi eg tykkum nú felaga 1 og felaga 2 at vera bæði fyri Guði og monnum: Hví bøssabrúðleyp er ringt, ringt, ringt!

Boðskapurin hjá LGBT-elituni er einfaldur: vit eru nútíðarslig og fábulaktig, meðan tit, harafturímóti, eru óupplýst og ófantalig

Bøssabrúðleyp: hvat til mein-vitis er tað nú fyri nakað? Ein og hvør, sum spyr seg sjálván, hvussu hjúnalag fyri samkynd endaði sum tað stóra kjakevnið í Evropa, og nú eisini Føroyum, kann ikki annað enn konkludera, at hetta er tað mest evnaveika og hamkenda kravið í nýggjari tíð.

Har er ongin massarørsla fyri bøssabrúðleypum, ongir gøtubardagar ella ógvuslig misnøgd millum samkynd og tess bláoygdu stuðlar. Og tað kann eiheldur koma óvart á nakran, tí søguliga hava samkynd als ikki havt hug at spleysast.

Einki í kjakinum um bøssabrúðleyp heldur. Einki. Eitt nú verður rætturin hjá samkyndum at giftast samanborin við stríðið ímóti kvinnukúgan og kravið hjá myrkum amerikumonnum um borgararættindi mitt í síðstu øld. Men hetta er eins hópisleyst sum at negla súltutoy til gólvið. Hasi, ið krevja bøssabrúðleyp, hava ikki marsjerað í mánaðir og ár ella verið konfronterað av vatnkanónum ella bitskum hundum, framt boykott ella vágáð fongsulsrevsing.

At tað hevur verið so lætt at fáa bøssabrúðleyp á breddan, og frá at hava verið ein spurningur fyri ein evarska lítlan minniluta til nú at vera mentanarbardiagi numero uno, er ikki bara illboðandi, men opinberandi. Tí surrealistiska kravið at loyva samkyndum at giftast handlar á ongan hátt um frælsi ella javnrættindi, um kærleika ella lukku, men um at skaffa elituni eina nýggja moralska missjón at definera seg sjálva; eitt amboð, har tey “tolerantu” og rætt hugsandi kunnu flas-ha sín moralska yvirluta fyri teim fámæltu, teim heilavaskaðu og óheimsborgara-

ligu, kirkjufólki.

“Bøssabrúðleyp” er ein maskinbyrsa, brúkt av LGBT og øðrum supermodernistum at demonstrera, at tey eru og vita betri—tað merkir, eru minni heilavaskað og meiri umsorganarfull—enn ein miðal bíbliubýttur bygdamaður.

Sjálvvaldir bøssaforsprákarir lýsa bøssabrúðleyp sum ein logisk fylgja av seksti ára stríðnum fyri javnrætt, men gloyma, at flestallir týðandi aktivistar sóu hjúnaskap og familju sum eitt vandamál, og bóðu um viðurkenning fyri rættin at liva utanfyri hesar institutið.

Sum sagt, einki hongur saman. Politiskt, fólksliga og søguliga er bøssabrúðleyp so illa røttfest, at tað hevði givið meiri meining, um allir lögtingslimir í morgin fóru at prátta um týðningin av, at allar kvinnur í Kvívík skulu búgva í igloun—okkurt við at teirra javnaðarprestur vil vísa sín solidaritet við ísbjarnirnar á Norðpólinum.

Grundin til, at bøssabrúðleyp fólki sum um, at tað kom burtur úr ongum, og er nú allasteðs, er tí at hetta er eitt fullvegis topp-niður, elitert fyrbrigdi. Rakstrar-mátturin aftanfyri broytingina er tí ikki nøkur verulig svongd millum samkynd at bliva gift, og ikki nakar fólksligur lystur fyri at kollvelta hjúnaskapin. Bøssabrúðleyp er ikki eitt veruligt evni, men ein kulturellur signalberi, eitt kosmopolitiskt blinkljós, akkurat sum tá ið tú ert í svartari blusu við ljósareyðari silkisloftu á bringuni fyri at vísa øðrum, at tú hugsar um bróstrabba.

Eins og við fordómafulla og kriminelt simplistiska spælifilminum Priscilla, Queen of the Desert, er boðskapurin hjá LGBT-fólku-num: vit eru nútíðarslig og

fábulaktig, meðan tit, harafturímóti, eru óupplýst og ófantalig.

Altso, við at kunngeratín treytaleysa stuðul til bøssabrúðleyp, sleppur tú at vera partur av klubbnum og bíbliubuka og provokera seinmentu fjøldina inn til hon vísir seg frá síni apsalutt ringastu síðu... fyri síðani at sóla tær í tinum sansaleytt vælupplýsta útsýni saman við hinum í elituni.

Kortini, at siggja til, eru tað bert dómadagsprofetar og súrsnignir menn sum eg, ið fáa totalt útbrot av bøssabrúðleypinum. Øll onnur yppa øksl, meðan úrvalsligi borgaraskapurin heldur tað vera eitt must. Men tað haldi eg ikki.

Og tað er ikki av átrúnaðarligum ávum (eg eri ikki serliga praktiserandi), og bestemt ikki frá einum anti-bøssa sjónarmiði (gubbi elstu dóttirina er samkyndur, og so stuðli eg “rættin” hjá samkyndum at ættleiða), at eg eri ímóti bøssabrúðleypinum. Men av klassiskt liberalum ávum, at eg haldi, at bøssabrúðleyp er eitt óvanliga vánaligt hugskot fyri øll.

Tað er ringt fyri tey, ið longu eru gift, tí hetta er ein liður í eini miskunnarleysari atsókn at opna tvær umráðandi institutið, hjúnaband og familja, fyri statssneyting og býrokratiskari sosialstýring av samfelagnum.

Politikarir lata seg freista av hugskotinum um bøssabrúðleyp, tí tað útstíllar teir sum “modernaðir”. Hartil eru nakrir politikarir, teir mest vinstravendu, ið stuðla broytingini í hjúnalógini, tí tað gevur teimum eina statsgaranteraða rutu inn í familjuna. Hetta er ikki bara ein “lítill broyting”, hvat LGBT arrogant vísir á.

Í øldir, líka síðani rómverjatiðina, var familjan í stórum brotum grundað á hjúnabandið, og var betraktað sum ein suveren eind, fræls fyri endaleysari pilking úr erva. Frá glúpska fedraveldinum, ið eyðkendi rómarafamiljuna, til idealiseraðu kjarnufamiljuna í tjúgundu øld hevur institutið “hjúnalag” verið nakað eks-tremt privat. Tað vardi fólkið frá statsligari uppiblanding, Ein hvíldarstaður, eitt helle.

Tey ráðandi hava altíð fólgt eina innatrongd at blanda seg uppí familjuna og hjúnalívið. Men tey kláraðu tað aldri. Kravið um bøssabrúðleyp fer tó at broyta hetta. Til dømis, orð sum “maður” og “kona”, framúr populer og rósverdug orð, verða ikki longur at finna í formligum skjølum, tí tey verða avlosyt av “partnari” ella “felagi”.

Slík topp-niður umskriv-ing av hugtøkum er sjálvandi meiri enn bert eitt málsligt trikk, tí hon sigur nakað um myndugleikans ynski at umvæla sjálvtt innihaldið. At aldargamlir samleikar sum maður og kona, mamma og pápi, ið hava djúptøkna meining fyri túsundtals føroyingar, bara soleiðis kunnu skolast burtur tí LGBT-arir vilja flagga sín eksistens, vitnar um hvussu lætt tað verður hjá statinum at órógva okkara friðskjól.

Eg meini, um tú ikki longur ert “mamma”, men ístaðin “foreldur 1”, hvat eksakt fer tá at forða fulltrúum, sum jú skaffaðu tær hatta heitið at byrja við, í at bestemma, at tú ikki gert eitt nóg gott arbeiði, og at foreldur 2, 3 ella 4 burdi fingið møguleikan?

Nøkur spyrja ivaleyst: og hvat so, um kampanjan fyri bøssabrúðleyp er eitt sindur forkølað og snobbut? Er tað ikki vert tað, um vit av

hesum fáa meiri javnstøðu? Men sjálvtt í sjálvum sær er tað eitt etsandi hugskot, og tað av fleiri grundum. Millum annað, at samkynt hjúnalag er ein tankaleys og hamrandi ótolerant gerð, ein mentanarlig devaluering av siðvandum hjúnaskapi, ið nøkur tíverri hava dekan lætt við at dissa í eini handavending. So, neil, tað er ikki vert tað.

Niðriundir kjakinum um bøssabrúðleyp er ein relativistiskur mótvilji at skilja ímillum ymisk sløg av skyldskapi. Bøssakærleiki er, innanst inni, eitt samband millum tvey fólk. Siðvant hjúnalag er ikki. Tað er ein institutið, eitt ótal av fólki fara inn í av nøkrum heilt serligum orsökum. Tað er eitt samband millum ein mann og eina konu, sum sera ofta, men ikki altíð, er til fyri at “føra ættina víðari”, og sum bindur handa mannin og hasa konuna til eina ørgryn-nu av øðrum øðrum, til eitt samfelag.

Ókey, tú heldur kanska, at hjúnalagið sum institutið skal niðurskrivast og lækka í tign, ella viskast. Óført. Men so argumentera fyri tí, opið og erligt. Tí ongin nýtur gott av opportunistiska gabbnum, har tú vilt hava okkurt... tí hini hava tað.

Fakta er, at hjúnalagið ikki bert snýr seg um samlív ella samlag, tað snýr seg ikki eingong um at hava eitt intenst samband. Søguliga hevur hjúnalagið snúð seg um nógv meiri enn tað; um at skapa eina eind við egnum reglum, viðurkend av statinum sum eitt serskilt samveldi. Jú, nøkur ør enda í hjúnalagnum av heilt øðrum grundum, vegna status, praktiskum grundum, fyri at spæla idiot ella fyri at halda eitt ordans ball.

Men tað er ikki motivið hjá

tí einstaka, ið er til umrøðu, men substansurin í eini feitari institutið. At klamsa saman eitthvørt menniskjasamband, so at alt frá bøssakærleika til eitt kristið par, ið hevur hug at fara í song fimm ferðir fyri at fáa fimm børn, verður homogeniserað til hugtakið “hjúnaband”, tæinir ongum. Tað tæinir ikki samkyndum øðrum, hvørs “hjúnaband” fer at hava lítla søguliga dýpd og ongan nútíðar relevans. Og tað tæinir eiheldur teimum, ið longu eru gift, tá ið nógv teirra halda, at bøssabrúðleyp er átrúnaðarliga ótolerant og undirgravar teirra samleika.

Nýligi LGBT-taktikkurin, har samkynd við vantandi sjálvsáliti, og politiskt tóm listafólk, partú skulu leita til djór so at prógva sín eksistens, er nokk-so umboðandi fyri bøssamentanina 2012. Seríøst... leita eftir “prógnum” fyri homoseksualiteti í djóraverðini. (Bøssaaktivistar hevda jú, grundað á b-vísindi, at hvør vera, líka frá vespum til vatnhestar, vísir homo-seksuella atferð, og tí er tað “natúrligt”.)

Henda ørliga leitan eftir eini útvortis legitimitatið fyri bøssakærleika sigur ikki heilt onki: mann-minkandi fara nøkur samkynd ígjøgnum pseudo-vísind fyri at naturalisera sín kærleika fyri síðani at normalisera hann via bøssabrúðleyp. Via statsaksept. Bæði tvey avdúka ein grundleggjandi mangul uppá sjálvsvirðing og misáliti til bøssarørsluna, sum fyrr bara geylaði: “We’re here, we’re queer, get used to it.”

Sig tí “nei” til bøssabrúðleyp! Gev politiska klassanum og frelstum elitubøssum, sum upp í saman tosa um toleransu, fingurin. Eg spyrji bara: “Toleransu fyri hvønn?”